

Rendkívül fontos közzétani kutatás

Amy Timberlake

BORZ ÚJ
LAKÓTÁRSA

BORZ ÉS SZKUNK

Jon Klassen *illusztrációival*

Fordította
Majoros Nóra

SCOLAR **KID**

Philnek

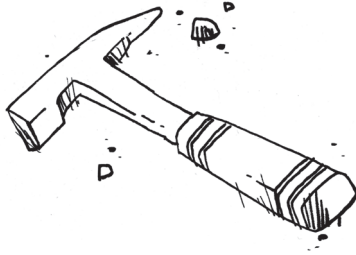
Published by Algonquin Young Readers
an imprint of Algonquin Books of Chapel Hill
Post Office Box 2225
Chapel Hill, North Carolina 27515-2225

a division of Workman Publishing
225 Varick Street
New York, New York 10014

Szöveg © Amy Timberlake, 2020
Illusztrációk © Jon Klassen, 2020

Fordította: Majoros Nóra

Hungarian translation @ Majoros Nóra, 2023

1. FEJEZET

AMIKOR BORZ MEGPILLANTOTTA SZKUNKOT, GYORSAN megállapította, hogy egy bűzös borz, ráadásul semmirekellő alak, és rácsapta a bejárati ajtót.

Pedig egyáltalán nem volt jellemző rá, hogy az ajtaján kopogtató állatokkal így viselkedjen. De ennek itt, a küszöbön gyanúsán álltak a csíkjai, és kuszán borzolódtott a farka. No és ott volt az a bájvigyor a képén, meg a mozdulat, ahogy üdvözlésre nyújtotta a mancsát, mintha csak régóta készült volna rá, hogy megismerkedhessen vele.

Ám Borz tudta jól, honnan fúj a szél. Becsukta hát az ajtót, mielőtt a fickó szóra nyithatta volna a száját.

– Nem veszek semmit! – kiáltotta ki a kulcslyukon, majd amikor a kopogtatás újakezdődött, hozzátette: – Soha!

Azután rátolta a reteszt.

Majd ráfordította a biztonsági zárat.

Végül beakasztotta az ajtóláncot.

Kvarcit! – emlékeztette magát Borz, ahogy a geológusszoba felé tartott.

A barna homokkőből épült sorház Lula nénié volt. Eredetileg nem tartozott hozzá geológusszoba, azt Borz saját magának alakította ki. Ehhez kiráncigálta a nappaliból a kanapét és a párnázott székeket, bedobozolta a könyveket és a társasjátékokat, és elzárta a kandalló kürtőjét. Aztán becipelte a vizsgálóasztalt, a hozzá tartozó forgószéket, majd felszerelte a megfelelő asztali világítást. A geológuskalapácsait és kővágó fűrészeit a kandalló fölé akasztotta. A csiszológép kényelmesen elfért az ablakpárkányon. A kőzeteket és ásványokat bedobozolta, majd nevük szerint ábécésorrendben elrendezte a könyvespolcon. Az igazán különleges kőzeteket a biztonság kedvéért előbb szelylempapírba csomagolta. A nem működő kandallóba geódákat halmozott fel piramis formában. A félbevágott kövek gömbölyű üregeiben színes kristályok csillogtak. (Micsoda művészet!) Végül teljes szélességében elhúzta a nappali és a konyha között a kétszárnyú tolóajtót, hogy az ennivaló (leginkább a müzli) bármikor a mancsa ügyében legyen.

Ezzel a geológusszobát késznek nyilvánította.

Miután Borz visszaért a szobába, az asztalhoz húzta a széket, beállította a fényerőt a lámpán, majd nagyítót vett az egyik mancsába, a másikba pedig egy darabka kvarcitot.

Kopp-kopp. Kopp-kopp-kopp.

A hang az ajtó felől jött. Borz fülelt. Ez ugyanaz a fickó lesz!

Óvatosan letette a nagyítót és a kvarcitot, és lapozgatni kezdte a naptárát. Mára nem volt bejegyezve találkozó, nem várt semmilyen szakit. A kertészbirka szombatonként rágta a füvet. A mai dátum alatt mindössze egy „X” állt, az X pedig azt jelentette: **RENDKÍVÜL FONTOS KÖZETTANI KUTATÁS.**

No persze, ez akkor is Lula néni háza volt, így Lula néni bármikor betoppanhat. De ő nem kopog, hiszen van saját kulcsa. Borz az emlékezetébe idézte, hogyan segítette ki a bajból a nagynénje. Három évvel ezelőtt nem talált munkát, és még egy odú sem akadt, ahol meghúzhatta magát. A helyzet egyre kétségbeejtőbbé vált, amikor Lula néni felajánlotta a homokkő házát.

– Csak-amíg-össze-nem-szeded-magad – hadarta Lula néni, a nyest, aki elképesztően gyorsan beszélt.

A lakásért még csak lakbért sem kért.

– Hiszen-családtag-vagy-az-unokaöcsém! – tette hozzá.

Szenzációs tudományos előrelépés! Egy hosszú távú vacok! Garantált nyugalom és megfelelő dolgozószoba! – ujjongott magában Borz.